

N:o 11.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 8 mars 1902.

— — — — — Andra Kammaren den 11 — — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion
om förklaring af 7 kap. 3 § strafflagen.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 11.)

Till Konungen.

Inom Riksdagen har enskild motionär, med erinran hurusom vid tillämpning af 3 § i 7 kap. strafflagen väsentligen olika meningar gjort sig gällande om hvad under begreppet »kramlåda eller annan dylik bod» bör innefattas, väckt förslag om åtgärd, i syfte att nu medgifna undantag från förbudet mot handel å sabbatstid måtte inskränkas samt bestämmelserna om sådant undantag erhålla en tydlig affattning.

Enligt Riksdagens mening torde icke kunna förnekas, att ordet »kramlåda», om det också vid strafflagens tillkomst haft en otvetydig betydelse, numera icke hör till dem, som förekomma i det gängse språkbruket, och att till följd häraf såväl den stora allmänheten som de, hvilka hafva att ställa sig ifrågavarande lagbud till efterrättelse, hafva svårt att rätt tyda lagens uttryck »kramlåda eller annan dylik bod». Att dessa ord tolkas olika af olika domstolar, är också väl bekant. Behovet af tydliga och verksamma bestämmelser angående tillåten eller otillåten handel å sabbatstid har ej heller i någon mån afhjelpats genom den, på förslag af Riksdagen, den 9 juni 1893 meddelade lagförklaringen, att med förbudet mot öppnande till salu å sabbatstid af kramlåda eller annan

dylik bod afses jemväl bod, der tobak eller hvad deraf är förfärdigadt hålles till salu. Tvärtom har, efter det genom denna förklaring lagts hinder i vägen för tobaksvarors försäljning i vanliga bodar under sabbatstid, söndagshandel med dylika varor börjat bedrifvas i andra, än mer stötande former, utan att gällande straffbestämmelser härå ansetts tillämpliga. Utöfver det område, som af nämnda förklaring beröres, återstå dessutom många fall, i hvilka icke för närvarande kan anses med någon bestämdhet fastslaget, huruvida rätt till handel å förberörda tid eger rum eller icke. Särskildt har det i praxis visat sig möta svårigheter att angifva gränsen för hvilka butiker skola anses undantagna från förbudet mot öppenstående under sabbatstid på den grund, att de äro försäljningsställen för matvaror.

Då Riksdagen finner det önskvärdt, att i detta ämne måtte åvägbringas bestämmelser, genom hvilka omfattningen af förbudet mot handel å sabbatstid blefve tydligt angifven, samt de undantag från detta förbud, som må anses böra förekomma, begränsades till sådana fall, i hvilka dylikt undantag är af verkligt behof påkalladt, får Riksdagen på grund af hvad sålunda anförts anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes taga under öfvervägande, i hvad mån det i 7 kap. 3 § strafflagen stadgade förbud mot handel å sabbatstid lämpligen må utsträckas, samt för Riksdagen framlägga förslag till bestämmelser i sådant syfte, hvilka mera tydligt och bestämdt än de nu gällande angifva gränsen mellan å dylik tid förbjuden och tillåten handel.

Stockholm den 11 mars 1902.

Med undersätlig vördnad.